

РЕШЕНИЕ

№ 3482

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **3411** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от представляващите Застрахователно дружество [фирма] /ЗД [фирма]/, чрез упълномощения адв. Г., срещу Решение от 23.02.2021г., постановено в съдебно заседание на Софийски районен съд /СРС/, НО, 122-ри с-в, по н.а.х.д. № 13672/20г., с което е изцяло потвърдено Наказателно постановление № Р-10-506/18.09.2020г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000,00 /три хиляди/ лева.

С жалбата се релевират доводи за неправилност на решението на СРС поради постановяването му при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че не е извършил административното нарушение, за което е санкциониран, тъй като при съставяне на АУАН на потребителя на застрахователна услуга е изцяло заплатено определеното обезщетение. Оспорва квалификацията на нарушението като повторно с аргумент, че предишното нарушение, визирано в НП, е съставомерно по чл. 271 КЗ /отм./. На следващо място, счита, че при предявяване на обвинението в извършване на

административно нарушение с АУАН е следвало да бъде включен и факта на повторността, за да бъдат изпълнени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, тъй като последното се явява елемент от фактическия състав на нарушението от обективна страна. Позовава се на съдебна практика в подкрепа на становището си, че е недопустимо да бъде приложен квалифициран състав на нарушението, ако нарушителят не е запознат с това обстоятелство при съставяне на АУАН. Наред с това, касаторът твърди, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, както и че е нарушен чл. 34 от ЗАНН. Намира, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, че не са налице отегчаващи вината обстоятелства поради личността на нарушителя – юридическо лице. Претендира наличие на основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени изцяло атакуваното съдебно решение, алтернативно да намали наложената санкция до минимума по основния състав на чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касация се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана със съображения, подробно изложени в депозираните писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС в цялост. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, както следва:

На 13.11.2019г. чрез [фирма] е заведена в ЗД [фирма] щета № [ЕГН]/13.11.2019г. по полица за застрахова „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с № BG/02/119002176822/05.08.2019г. за изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с настъпило застрахователно събитие - увреждане на автомобил „Фолксваген ЛТ 4б“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма] – [населено място]. На същата дата пред застрахователя са представени всички писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, извършени са огледи на увредения автомобил на 13.11.2019г. и на 21.11.2019г. На 26.11.2019г. увреденото лице е представило фактура за заплатена пътна помощ на стойност 840 лева, както и данни за банковата сметка, на която да бъде изплатено обезщетението. С писмо от 10.12.2019г. ЗД [фирма] е изисквало от увреденото лице да представи документ, удостоверяващ прекратяването на регистрацията на автомобила поради определянето на обезщетението като тотална щета. В тази връзка на 15.01.2020г. увреденото лице е подало жалба пред застрахователя, с която е възразило, тъй като щетите по автомобила вече били отстранени за негова сметка. На 20.01.2020г. от застрахователя отново бил изискан документ за прекратена регистрация на автомобила. На 09.06.2020г. в КФН постъпила жалба от същото лице, с която се възразява срещу изискването на застрахователя да бъде представен документ за

прекратяване на регистрацията на автомобила и се иска изплащане на застрахователното обезщетение. В тази връзка от КФН е поискано становище по случая и представяне на документи, които били получени в КФН на 12.06.2020г. и на 24.06.2020г. Застрахователното обезщетение било изплатено от ЗД [фирма] с платежно нареждане от 01.07.2020г., включително са били възстановени разходите за пътна помощ.

След като констатирани, че като не е изплатил обезщетението на увреденото лице в срок до 13.02.2020г., застрахователят е нарушил чл. 496, ал. 1 от КЗ, служители на КФН съставили АУАН № Р-06-575/18.08.2020г. за нарушение с посочената правна квалификация и описание на фактическата обстановка, съответстващо на гореизложеното. Въз основа на така съставения АУАН било издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, НП № Р-10-506/18.09.2020г., с което ЗД [фирма] е санкционирано с налагане на имуществена санкция в размер на 3000 лв. на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с § 1, т. 51 от ДР на КЗ, вр. с чл. 648, ал. 1 от КЗ.

За да потвърди НП, въззивният съд е стигнал до извод, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, същите съдържат изискуемите реквизити, а по същество е извършено твърдяното в НП нарушение.

Съгласно чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящият състав споделя изцяло направените от СРС правни изводи. Безспорно се установява от доказателствата по делото, че тримесечният срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ за произнасяне по шетата, считано от датата на нейното предявяване не е спазен.

Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. В този срок застрахователят трябва да се произнесе, като определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: а) отказва плащане, или б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен /ал. 2 от с.з./.

В настоящия случай не се спори по фактите, включително датата на предявяване на претенцията и тази на изплащане на обезщетението. Безспорно е, че претенцията заедно с всички документи /вкл. огледи на автомобила/ е предявена на застрахователното дружество на 13.11.2019г., като 3-месечният срок за изплащане на застрахователното обезщетение е изтекъл на 13.02.2020г., а то е изплатено едва на 01.07.2020г., тоест със закъснение от над 4 месеца. В тази връзка настоящият състав намира, че е доказано извършването на вмененото на дружеството административно нарушение с посочената правна квалификация. Правилно е определена и датата на извършването му, а именно 14.02.2020г. – денят, следващ последния ден, в който дружеството е можело да изпълни задължението си. В тази връзка не се установяват

релевираните с жалбата нарушения на преклузивните срокове за ангажиране на отговорността на нарушителя по чл. 34 от ЗАНН. АУАН е съставен в 3-месечния срок от откриване на нарушението и нарушителя /считано от представяне на необходимите доказателства в КФН/, и в 1-годишния срок от извършването му. НП е издадено също в предвидения 6-месечен срок от съставяне на АУАН.

Относно възраженията за неправилна квалификация на нарушението като повторно касационната инстанция напълно споделя изложените от въззивния съд мотиви. На първо място, повторността по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ е квалифициращ белег на нарушението и се отнася до прилагане на санкционната разпоредба при определяне и налагане на наказанието, което е в компетентността на административнонаказващия орган, а не на актосъставителя. Окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които не са известни при образуването на административнонаказателното производство. Както е приел и СРС, фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН. Въпросът за повторност на нарушението е въпрос относно вида и размера на наказанието - чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, поради което е задължителен реквизит на НП. С тези мотиви настоящата инстанция намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП.

На следващо място, по възражението, че не е налице повторност, тъй като предишното нарушение, за което е санкциониран ЗД „Б. И.“ с НП № Р-10-339/14.05.2018г., влязло в сила на 12.04.2019г., е квалифицирано по отменената разпоредба на чл. 271 от КЗ – отм., настоящата инстанция намира същото за неоснователно и неотнормимо към спора, тъй като такава квалификация не присъства в текста или диспозитива на НП, което е приобщено към доказателствата по делото. Видно е, че нарушението е квалифицирано по чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, както и процесното нарушение, съответно изпълнителните деяния съвпадат и се изразяват в неизпълнение на задължението на застрахователя да се произнесе по предявена претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ в 3-месечния срок по някой от визираните в нормата начини. Поради изложеното е доказано наличието на повторност по смисъла на закона и правилно е приложена разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. второ. Следва да бъде само маркирано, че спрямо касатора не може да бъде приложен чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ, както се претендира с жалбата, тъй като тя касае санкционирането на физически лица.

Възраженията относно индивидуализацията на наказанието и съответствието му с целите по чл. 12 от ЗАНН са голословни. АНО е изложил обосновани мотиви относно необходимостта да бъде наложена санкция в размер над минимума, като следва да бъде отбелязано, че той все пак е близо до долната законова граница, които напълно се споделят от настоящата инстанция. Нарушението е продължило дълъг период от време, което е засегнало в голяма степен правата на увреденото лице, и в крайна сметка е изпълнено след започване на проверка от КФН по случая. Без значение е, че АУАН е издаден след изплащане на обезщетението. Този факт не заличава с обратна сила извършеното неправомерно деяние и възникналите в резултат от него

неблагоприятни последици.

С оглед направените възражения за маловажност на нарушението настоящият касационен състав намира, че в случая се касае за особено значими обществени отношения, които подлежат на засилена закрила, а освен това не е основателен аргументът на касатора, че за потребителя на застрахователни услуги не са настъпили вреди. Забавеното произнасяне по претенцията несъмнено е накърнило интересите му, както имуществените, така и неимуществените, създавайки несигурност относно обезщетяването на понесените вреди, още повече че забавата е продължила дълъг период от време. Поради това процесното нарушение не се откроява с по-ниска степен на обществена опасност.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде присъдена сумата от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 и ал. 5 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXI-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.02.2021г., постановено в съдебно заседание на Софийски районен съд, НО, 122-ри с-в, по н.а.х.д. № 13672/20г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.